Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/840/2026.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.VI.37.532/2025/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

I n d o k o l á s

[1] 1. Az indítványozók jogi képviselő (dr. Fazekas Tamás ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be a Kúria Kfv.VI.37.532/2025/9. számú ítélete, valamint a Szegedi Törvényszék 101.K.700.030/2025/12. számú ítélete ellen. Álláspontjuk szerint a támadott bírósági ítéletek sértik az Alaptörvény II. cikkét, III. cikkét, IV. cikkét, XX. cikkét, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

[2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapját képező ügy tényállása szerint az indítványozók ön- és közveszélyes, kiszámíthatatlanul viselkedő, drog hatása alatt álló gyermekéhez (a továbbiakban: indítványozók gyermeke) agresszív magatartása miatt saját édesanyja hívott rendőrt 2018. július 6-án. A helyszínre érkező rendőrök felszólításának az indítványozók gyermeke nem tett eleget, megpróbálta magát az intézkedés alól kivonni, ezért vele szemben testi kényszert és bilincselést alkalmaztak, majd az illetékes Rendőrkapitányságra előállították. Az indítványozók gyermeke elfogásától kezdve a rendőrségi gépjárműben továbbra is agresszíven viselkedett, ki akart törni, ezért vele szemben az intézkedő rendőrök folyamatosan testi kényszert alkalmaztak. A rendőrkapitányság udvarán készült videófelvétel szerint egy rendőr három közepes erejű ütést mért a kisbusz belsejébe. A szolgálatirányító hívásra az ügyeletes háziorvos a rendőrkapitányságra érve szedatív anyagot adott be az indítványozók gyermekének, majd mentőt hívott hozzá. A kiérkező mentősök átvették az indítványozók gyermekének az ellátását és nyugtatószert adtak neki, akinek ezt követően légzése leállt, újra kellett éleszteni, eszméletlen állapotban szállították

kórházba, ahol 2018. július 15-én eszméletének visszanyerése nélkül elhunyt. A halál okát az indítványozók egy eljárásban sem vitatták.

[3] Az indítványozók a rendőri intézkedésekkel szemben a Független Rendészeti Panasztestületnél (a továbbiakban: panasztestület) előterjesztett panaszukban azt sérelmezték, hogy a kényszerintézkedések súlyosan sértették gyermekük emberi méltósághoz, személyi szabadsághoz, testi épségéhez és élethez való jogát, illetve a kínzás tilalmának sérelmét is állították. Álláspontjuk szerint az alkalmazott intézkedések nem voltak arányosak, emellett szerintük a sérülések ellátására a helyszínre kellett volna mentőt hívni, figyelemmel a gyermekük zavart állapotára is. A panasztestület állásfoglalásában megállapította az indítványozók gyermekének emberi méltósághoz, illetve testi integritáshoz való jogának sérelmét. Az orvosi segítség időpontját illetően azonban a panasztestület azt állapította meg, hogy a rendőrség időben eleget tett segítségnyújtási kötelezettségének.

[4] Az Országos Rendőr-főkapitány megismételt eljárásban hozott határozata (a továbbiakban: határozat) az indítványozók panaszát annak alaptalanságára hivatkozva elutasította.

[5] Az indítványozók ezt követően keresettel fordultak a Szegedi Törvényszékhez (a továbbiakban: törvényszék), amelyben a határozat megsemmisítését és új eljárásra kötelezését kérték, mivel álláspontjuk szerint a testi kényszer végrehajtása súlyosan aránytalan volt, amelynek az indítványozók gyermekének testi integritáshoz való jogát is sértette. Továbbá hangsúlyozták, hogy mindenféle jogalapot nélkülözőnek tartják az a gyermekük megütését, attól függetlenül, hogy hol találták el. Sérelmezték azt is, hogy az intézkedő rendőrök az intézkedés helyszínére nem hívtak mentőt.

[6] A törvényszék ítéletével az indítványozók keresetét elutasította, az indítványozók felülvizsgálati kérelme alapján azonban a Kúria az ítéletet hatályon kívül helyezte és a törvényszéket új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, mert a törvényszék nem merítette ki a keresetet és az orvosi ellátás késedelmességével kapcsolatban nem döntött. Megismételt eljárásában a törvényszék a támadott határozatot megsemmisítette és új eljárásra kötelezte az az Országos Rendőr-főkapitányt.

[7] A megismételt hatósági eljárásban hozott határozat (a továbbiakban: támadott határozat) az indítványozók panaszát minden tekintetben elutasította. Alaptalannak találta az indítványozók azon panaszát, hogy a jogszerűen és arányosan alkalmazott testi kényszer, illetve bilincs használata vezetett volna az indítványozók gyermeke által elszenvedett sérülésekhez. A rendőrkapitányság udvarán történt eseményekről rendelkezésre álló kamerafelvétel alapján nem volt megállapítható, hogy mire irányultak az ütések. Alaptalannak találta az egészségügyi ellátásra irányuló rendőri intézkedés késedelmességét kifogásoló panaszt is, amely szerint az akár jogszerűen keletkezett sérülések ellátására a helyszínre mentőt kellett volna hívnia a rendőrségnek. A támadott határozat szerint a rendőrség időben eleget tett a

segítségnyújtási kötelezettségének, az indítványozók gyermeke a helyszíni intézkedés megkezdésétől számítva fél órán belül orvosi ellátásban részesült. Arra is rámutatott a támadott határozat, hogy az indítványozók gyermeke egészséghez való jogának sérelmét a panasztestület sem állapította meg.

[8] A támadott határozattal szemben az indítványozók a törvényszék előtt keresettel éltek, de a törvényszék jogerős ítéletével az indítványozók keresetét elutasította. A törvényszék a testi kényszer és a bilincselés jogszerűségével, arányosságával kapcsolatban kiemelte, hogy a folyamatosan ellenszegülő és a rendőrökkel dulakodó személlyel (az indítványozók gyermeke) szemben nem volt kizárt egyszerre a testi kényszer alkalmazása és a bilincselés. A törvényszék figyelembe vette a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa előtt folyt büntető eljárásban beszerzett szakértői véleményt is, amely megállapította, hogy a leírt sérülések az intézkedésből eredeztethetők. A törvényszék a büntetőeljárás iratai alapján azt is megállapította, hogy a megütött testrész, valamint az ütés módja sem állapítható meg kétséget kizáróan. A mentők értesítésének késedelmessége kapcsán a törvényszék hangsúlyozta, hogy az orvosi ellátás szükségességét kizárólag a rendőrségnek kell vizsgálnia és eldöntenie. A helyszínen intézkedő rendőrök pedig úgy ítélték meg, hogy az indítványozók gyermeke nem szorul sürgős orvosi ellátásra, ezért a rendőrkapitányságra szállították. Az orvosi ellátás szükségessége csak ekkor merült fel, amely alapján a rendőrség kihívta az ügyeletes orvost, aki pedig értesítette a mentőket, így az intézkedés megkezdésétől számított fél órán belül az indítványozók gyermeke orvosi ellátásban részesült. A törvényszék értékelte azt is, hogy segélyhívása során az indítványozók gyermekének édesanyja (jelen ügy egyik indítványozója) kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem tartja szükségesnek mentő küldését, ezért megállapította, hogy az indítványozók utóbb már alappal nem sérelmezhetik azt, hogy az intézkedő rendőrök a helyszínre nem hívtak orvost. A törvényszék az indítványozók Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmet is elutasította, mivel az előtte folyó az alkalmazandó jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét nem észlelte. Álláspontjuk szerint mivel az Országos Rendőr-főkapitány jogszerűen döntött az indítványozók panaszának elutasításáról, ezért az eljárás során fel sem merült a döntés megváltoztatásának lehetősége. Az indítványozók által részletezett alkotmányossági probléma akkor merülhetne fel, ha a bíróság a határozatot jogszabálysértőnek találta volna.

[9] 1.2. A törvényszék ítéletével szemben az indítványozók felülvizsgálati kérelmet terjesztettek elő a Kúriához. A Kúria ítéletében a törvényszék ítéletét hatályában fenntartotta.

[10] A Kúria ítéletében felhívta a figyelmet, hogy a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet felülvizsgálata, nem pedig a törvényszék előtt támadott határozat vizsgálata, vagyis a megelőző eljárás törvényessége, vagy a panasz alapjául szolgáló rendőri intézkedés jogszerűsége, arányossága, alapvető jogot sértő jellege. A Kúria

álláspontja szerint a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény indítványozók által megjelölt rendelkezéseit a jogerős ítélet közvetlenül nem, legfeljebb csak valamely, a bíróság eljárására vonatkozó jogszabály alkalmazásával közvetve tudja megsérteni. Az indítványozók azonban ilyenre felülvizsgálati kérelmükben nem hivatkoztak. Állították ugyan, hogy a jogszabálysértést az ügy körülményeinek nyilvánvalóan és kirívóan okszerűtlen mérlegelése jelenti, ezzel összefüggésben azonban sem jogszabálysértést nem jelöltek meg, sem a kirívó okszerűtlenség mibenlétét nem fejtették ki. A Kúria ítéletében kiemelte továbbá, hogy ha a közigazgatási bíróság a büntetőeljárás bizonyítékait felhasználja, a jogerős felmentő büntető ítéletben megállapított tényálláshoz képest akkor állapíthat meg eltérő tényállást, ha a közigazgatási perben olyan bizonyítékokat értékel, amelyeket a büntetőeljárás során nem értékeltek. Tekintettel arra, hogy az indítványozók a testi kényszer alkalmazásával kapcsolatban nem hivatkoztak olyan tényre vagy körülményre, amely a törvényszék által megállapított tényállás megalapozatlanságát, iratellenességét, vagy okszerűtlenségét alátámasztotta volna, a Kúria megállapította, hogy felülvizsgálati kérelmük e körben sem volt megalapozott. A Kúria megerősítette továbbá a törvényszék álláspontját, hogy nem az egyéni megítélés, az egyéni igény, hanem a nyilvánvalóan észlelhető egészségügyi állapot alapján dönthető el, hogy az orvosi vizsgálat szükséges-e. A mentők értesítésének késedelmessége kapcsán a Kúria azt is hangsúlyozta, hogy a tevékenységirányító az indítványozóktól kapott határozott tájékoztatás alapján nem küldött a rendőrökkel együtt mentőt is a helyszínre, és hogy a bejelentésben kábítószer-fogyasztásra vonatkozó adat nem merült fel.

[11] 1.3. Az indítványozók ezt követően fordultak az Alkotmánybírósághoz. Indítványukban a kúriai ítélet (és erre tekintettel a törvényszéki ítélet, valamint a támadott határozat) megsemmisítését kérték, mivel az álláspontjuk szerint az sérti az Alaptörvény II. cikkét, III. cikkét, IV. cikkét, XX. cikkét, valamint a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdését.

[12] Az indítványozók szerint gyermekük Alaptörvény II. cikkében védett emberi méltósága, az ebből levezethető testi integritáshoz való joga, valamint az Alaptörvény XX. cikke szerinti egészséghez való joga, továbbá a kínzás, kegyetlen, embertelen bánásmód tilalma azért sérült, mert a helyszínen hozzá őt megfelelően ellátó mentőt nem hívtak ki, valamint hogy előállítása során a hátrabilincselt kezű, szolgálati gépjárműben elhelyezett gyermeküket több alkalommal megütötték, bármiféle jogalap vagy szükség nélkül. E tekintetben indítványukban elsősorban az Emberi Jogok Európai Bíróságának esetjogára hivatkoztak.

[13] Az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét is állították. Álláspontjuk szerint a Kúria ítélete nem bírálta el érdemben a felülvizsgálati kérelmet a rendőrkapitányságon történt ütések kapcsán. Kifejtették, hogy a törvényszéki ítélet kirívóan törvénysértő mérlegeléssel mellőzte annak érdemi vizsgálatát, hogy noha az ügyben lefolytatott büntetőeljárás

felmentő ítélettel zárult, ettől függetlenül megvalósult a közigazgatási jogi sérelem. Az indítványozók szerint ennek megállapításához nem szükséges új tényre hivatkozniuk a felülvizsgálati eljárásban, hiszen az ütés helyes értékelésének elmaradását állították kérelmükben. A fentiek mellett az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jog sérelmét is állították, mivel az indítványozók a(z azóta már megszűnt) panasztestülethez fordultak panaszukkal és ezt követően az Országos Rendőr főkapitány által hozott határozatot csak egyfokú közigazgatási eljárásban tudták megtámadni, amely során a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 90. § (1) bekezdés *a)* pontja szerint a bíróságoknak nem volt megváltoztatási joga.

[14] 2. Az Abtv. 56. §-a alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának kérdésében dönt, ennek során mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának feltételeit. A befogadás visszautasítása esetén a tanács rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.

[15] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el, és az indítványozók panaszának vizsgálata alapján azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbi okok miatt nem fogadható be.

[16] 2.1. Az Abtv. 27. §-a szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d)* pontja alapján az alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

[17] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 30. §-a valamint az Ügyrend 28. § (1) bekezdése alapján határidőben érkezett.

[18] Jelen ügyben az alkotmányjogi panaszt az alapul szolgáló bírósági eljárásban érintett felperesek nyújtották be az ügyet érdemben lezáró bírósági ítélettel szemben, amely tekintetében további jogorvoslatnak nincs helye.

[19] 2.2. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban az Alaptörvény II. cikkére, III. cikkére, IV. cikkére, XX. cikkére is hivatkoztak.

[20] Az alkotmányjogi panasz benyújtásának törvényi feltétele [Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pont], hogy a támadott bírósági határozat az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sértse. Az indítványozók az elhunyt gyermekükkel szembeni rendőrségi intézkedések jogszerűségét és ennek bírósági értékelését kifogásolták, és ezzel összefüggésben állították az elhunyt gyermekük fenti alapjogainak a sérelmét.

[21] Megállapítható tehát, hogy az indítványozók olyan alaptörvényi rendelkezések sérelmét állították, amelyek nem az ő, hanem az elhunyt gyermekük alapjogai voltak.

Az Abtv. 27. §-a alapján ezért az indítványozók a támadott bírósági ítéleteket az Alaptörvény II. cikkére, III. cikkére, IV. cikkére, XX. cikkére hivatkozással alkotmányjogi panaszban nem voltak jogosultak megtámadni. Ezért ezen alaptörvényi rendelkezések tekintetében az indítvány nem felel meg az Abtv. 27. §-ának.

[22] 2.3. Az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésének a sérelmét is állították, mivel álláspontjuk szerint a Kp. 90. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján az egyfokú bírósági eljárásban a törvényszéknek nem volt megváltoztatási joga, ezáltal azonban sérült a jogorvoslathoz való joguk.

[23] Az indítványozók tehát a bírósági ítéleteket azért is támadták, mivel a törvényszéknek a Kp. szabályai szerint nem volt lehetőségük az Országos Rendőr-főkapitány határozatát megváltoztatniuk. Valójában tehát a bírósági eljárásban alkalmazandó jogszabály alaptörvény-ellenességét állították. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *c)* pontja alapján alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz fordulhat az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet, ha az ügyben folytatott bírósági eljárásban alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be, és jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az indítványozók tehát csak az Abtv. 26. § (1) bekezdésére hivatkozással kérhették volna a Kp. 90. § (1) bekezdés *a)* pontjának és ezzel összefüggésben a támadott bírósági ítéleteknek a vizsgálatát. Az indítványozók azonban az Abtv. ezen rendelkezésére nem hivatkoztak, így megállapítható, hogy az Abtv. 52. § (1b) bekezdése alapján az indítvány az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában nem felel meg a határozott kérelem követelményének.

[24] 2.4. Az indítványozók alkotmányjogi panaszukban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmére is hivatkoztak.

[25] Ezen rendelkezés tekintetében megállapítható, hogy az indítvány megfelel az Abtv. 52. § (1b) bekezdésében támasztott – a határozott kérelemre vonatkozó – törvényi feltételeknek. Az indítvány megjelölte az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés és 52. § (1b) bekezdés *a)* pont], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. A panaszosok megjelölték továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntéseket [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *c)* pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezését [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *d)* pont]. Az indítvány benyújtását részletesen indokolták, kifejtve az Alaptörvényben foglalt jog sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b)* pont]. Az indítványozók kifejezett kérelmet fogalmaztak meg a bírói döntés(ek) megsemmisítésére nézve [Abtv. 52. § (1b) bekezdés *f)* pont].

[26] Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi

jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30]}.

[27] Az indítványozók a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét azért állították, mivel álláspontjuk szerint a Kúria ítélete nem bírálta el érdemben a felülvizsgálati kérelmüket, emellett a törvényszéki ítélet tekintetében fogalmaztak meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggő kritikát.

[28] Az indítványozók a törvényszéki ítéletet azért tartották az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközőnek, mivel az álláspontjuk szerint kirívóan törvénysértő mérlegeléssel mellőzte annak érdemi vizsgálatát, hogy noha az ügyben lefolytatott büntetőeljárás felmentő ítélettel zárult, ettől függetlenül megvalósult a közigazgatási jogi sérelem. Ennek kapcsán azonban megállapítható, hogy az indítványozók csak általánosságban fogalmaztak meg kritikát a törvényszéki ítélettel szemben, azonban az állított alaptörvény-ellenességet nem támasztották alá alkotmányjogilag is értékelhető indokolással. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint azonban az indokolás hiánya az ügy elbírálásának akadálya.

[29] Az indítványozók a Kúria ítéletét azért támadták, mivel álláspontjuk szerint a Kúria nem bírálta el érdemben és teljeskörűen a felülvizsgálati kérelmüket. E körben az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a Kúria kellő alapossággal és részletességgel vizsgálta az indítványozók kérelmét. E körben figyelemmel volt a felülvizsgálati kérelem kötöttségére, vagyis arra, hogy a Kúria a felülvizsgálat során csak a jogerős ítélet jogszabálysértő jellegét vizsgálhatja, a tartalmi, szakmai kérdések felülbírálatára jogszabálysértés hiányában nem jogosult.

[30] Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint nem vizsgálja a jogszabályok bíróságok általi alkalmazását, a jogszabályok értelmezését mindaddig, amíg azok nem vetik fel az alaptörvény-ellenesség kételyét. Jelen ügyben megállapítható, hogy az indítványozók által felhozott érvek alapján a Kúria ítélete tekintetében nem merül fel az alaptörvény-ellenesség kételye, tekintettel arra, hogy a Kúria az irányadó anyagi jogszabályoknak a következetes bírói gyakorlat szerinti értelmezését követték. A Kúria ítélete tehát *contra legem* jellegűnek sem tekinthető.

[31] Mindezek alapján megállapítható, hogy a Kúria az irányadó jogszabályok alkalmazásával jutott a támadott ítélet szerinti eredményre, kimerítve a felülvizsgálati kérelmet, így a támadott ítélet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében nem veti fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét (tekintettel arra, hogy annak kapcsán nem merül fel a *contra legem* jogalkalmazás kételye), és olyan alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem vetnek fel, amelynek tisztázását az Abtv. 27. §-a szerinti eljárás keretében az Alkotmánybíróság indokoltnak tartana.

[32] A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány nem felel meg az Abtv. 29. §-a szerinti vagylagos követelmények egyikének sem.

[33] 3. Mindezekre figyelemmel az Alkotmánybíróság – tekintettel arra, hogy az alkotmányjogi panasz az Alaptörvény II. cikke, III. cikke, IV, cikke valamint XX. cikke tekintetében nem felel meg az Abtv. 27. §-ának, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése vonatkozásában az Abtv. 52. §-ának, továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tekintetében az Abtv. 29. §-ának így az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* valamint *h)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – az alkotmányjogi panaszt visszautasította.

Budapest, 2026. november 3.

Dr. Schanda Balázs s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sonnevend Pál s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró